

Arrest

nr. 91 041 van 6 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LOOBUYCK *loco* advocaat P. STAELENS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 27 augustus 2008 als niet begeleide minderjarige het Belgisch grondgebied binnen. Dezelfde dag dient hij een asielaanvraag in. Op 21 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 19 oktober 2010 bij arrest nr. 49 753 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient op 22 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 25 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 2 maart 2012 wordt verworpen bij arrest nr. 76 433.

Op 27 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om de beslissing van 21 mei 2012 in te trekken. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 28 augustus 2012 bij arrest nr. 86 327 zonder voorwerp verklaard.

Op 2 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.04.2012 werd ingediend door :

A.J.S.S. (...)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is (zie vakantiejob) en deeltijds werkt bij het OCMW van Waregem ikv alternerend leren, hij een opleiding sanitair installateur volgt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, tweede alinea van de wet van 15.12.1980.

Wat de scholing van betrokkene en de daarmee gepaardgaande deeltijdse tewerkstelling betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar het enigszins ook normaal is dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedures- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien is betrokkene niet langer schoolplichtig.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag - als niet-begeleide minderjarige- dd. 27.08.2008 werd afgesloten op 21.10.2010 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag dd. 22.08.2011 werd afgesloten met ‘afstand van geding’ op 06.03.2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer twee jaar en twee maanden voor de eerste en zeven maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Aangaande de bewering dat betrokkene uit een regio afkomstig is die als onveilig wordt beschouwd: betrokkene diende twee asielaanvragen in, doch deze werden beide geweigerd. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Afghanistan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Kaboel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker zet het volgende uiteen:

"II.1.1. Volgens de verwerende partij kan de verzoekende partij wederom de buitengewone omstandigheden, waarom de regularisatie aanvraag tot machtiging van verblijf in België wordt ingediend, niet hard maken.

Nochtans werd in de humanitaire aanvraag en in het verzoekschrift dd. 20.06.2012 duidelijk aangegeven dat er wel sprake is van buitengewone omstandigheden, gezien verzoekende partij alternerend onderwijs volgt. Dit wil zeggen volgens een leercontract deeltijds te werk gesteld zijn en en deeltijds schoollopen. De verwerende partij kan dit gegeven echter niet ontkennen, gezien zij dit zelf in de thans bestreden beslissing aanhaalt.

Verzoekende partij argumenteerde dus dat haar opleiding een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekende partij is immers vrijgesteld van een arbeidskaart omdat zij op minderjarige leeftijd zich inschreef voor de beroepsrichting alternerend leren.

In het kader van dit bijzondere regime is de vreemdeling vrijgesteld van de arbeidskaart ook al wordt hij of zij illegaal.

Juridisch komt het erop neer dat zelfs wanneer het verblijfsrecht van zo'n vreemdeling in de meest strikte zin beëindigd wordt ingevolge een bevel om het grondgebied te verlaten, de vreemdeling vrijgesteld blijft van een arbeidskaart.

In zo'n situatie mag de vreemdeling dus verder blijven werken zonder eigenlijk langer hier te mogen zijn.

II.1.2. Terzake kan verwezen worden naar het KB houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999.

Artikel 2 van het Koninklijk besluit houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 9 juni 1999 (B.S. 26 juni 1999) stelt dat de volgende personen zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart:

«2 2°

a) leerlingen die de leeftijd van achttien jaar nog niet bereikt hebben, die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid;

b) leerlingen die wettig in België verblijven en die aan geworven werden met een leerovereenkomst of met een overeenkomst inzake alternerend leren, erkend door de bevoegde overheid."

II.1.3. In het "Jaarrapport 2004 - Tewerkstelling van buitenlandse werknemers in het Vlaamse Gewest" van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (administratie Werkgelegenheid, afdeling Tewerkstelling, cel Migratie) leest men op p. 117 hoe art. 2, 22° geïnterpreteerd dient te worden:

a) Deze bepaling maakt het mogelijk dat illegaal in het land verblijvende minderjarige vreemdelingen eender welke vorm van alternerend leren (bijvoorbeeld individuele beroepsopleiding, deeltijds werken-deeltijds leren...) aanvatten bij minderjarigheid. Zij mogen deze gestarte opleiding nog verderzetten na hun 18de, maar kunnen binnen deze context geen nieuwe opleiding aanvatten.

In concreto vrijwaart men de werkgever-opleider van eventuele strafsancties indien hij bedoelde personen binnen voornoemd kader tewerkstelt.

b) Wettig in het land verblijvende vreemdelingen kunnen eender welke vorm van alternerend leren volgen.

II.1.4. De leerling die de leeftijd van 18 jaar bereikt tijdens zijn leerovereenkomst of zijn overeenkomst inzake alternerend leren en wiens verblijf niet of niet langer wettig is mag zijn opleiding voortzetten. Zijn vrijstelling inzake arbeidskaart geldt tot het einde van zijn opleiding.

De meerderjarige leerling, op het tijdstip van de aanvang van zijn opleiding, wiens verblijf onwettig wordt tijdens zijn opleiding mag zijn leerovereenkomst voortzetten. Men gaat ervan uit dat hij zijn vrijstelling inzake arbeidskaart behoudt tot het einde van zijn opleiding.

II.1.5. Deze onderwijsmaterie wordt verder decretaal geregeld.

Zowel het deeltijds beroepssecundair onderwijs als de leertijd worden geregeld door

- het decreet betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse Gemeenschap (juli 2008);
- het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse gemeenschap (goedkeuringsdatum 24 oktober 2008, publicatiedatum B.S.23/01/2009);
- SO/2008/08: omzendbrief bij het decreet betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse Gemeenschap (juli 2008).

Uitermate relevant is artikel 39 van het decreet leren en werken dat ook voorschrijft dat leerlingen die het alternerend leren vanop minderjarige leeftijd aanvatten, vrijgesteld zijn van de arbeidskaart totdat de leeftijd van 25 bereikt is.

- Decreet leren en werken artikel 39:

‘§1. Het deeltijds beroepssecundair onderwijs en de leertijd zijn toegankelijk voor jongeren die enerzijds aan de voltijdse leerplicht hebben voldaan en anderzijds de leeftijd van 25 jaar nog niet hebben bereikt. Ze kunnen worden gevolgd uiterlijk tot het einde van het schooljaar waarin jongeren de leeftijd van 25 jaar bereiken.

In afwijking van het voorgaande kan een jongere evenwel bijzondere toelating krijgen om vanaf het begin van het schooljaar waarin hij deeltijds leerplichtig wordt het deeltijds beroepssecundair onderwijs of de leertijd te volgen. Die toelating wordt gegeven door de directie van het centrum voor deeltijds beroepssecundair onderwijs in kwestie of door Syntra Vlaanderen, naargelang van het geval, op advies van het centrum voor leerlingenbegeleiding waarmee de instelling voor voltijds onderwijs waar de jongere de lessen volgt, samen werkt.’

Dit betekent dat iedere jongere die aan de toelatingsvoorwaarden voldoet, zijn opleiding kan volgen uiterlijk tot het einde van het schooljaar waarin hij de leeftijd van 25 jaar bereikt.

II.1.6. De verwerende partij heeft helemaal niet op dit argument gereageerd, minstens een volledig verkeerd wijze dat alleszins niet aanvaardbaar is in rechte.

Verwerende partij meent dat het alternerend leren van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn.

Dat de verwerende partij ter zake de bal weer volledig mislaat blijkt ontegensprekelijk uit de thans bestreden beslissing:

Cf. de tekst van de bestreden beslissing:

“Wat de scholing van betrokkene en de daarmee gepaardgaande deeltijdse tewerkstelling betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar het enigszins ook normaal is dat 'betrokkene - in afwachting van zijn asielpcedures- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.. Bovendien is betrokkene niet langer schoolplichtig.”

II.1.7. Het argument van de verwerende partij dat het alternerend leren geen buitengewone omstandigheid is, is dus volledig onterecht.

Het feit dat verzoekende partij wel gerechtigd is in België te werken, ondanks het feit dat zij hier niet zou mogen 'zijn', kan niet verweten worden aan verzoekende partij. Gezien dit een contradictie is in de Belgische wetgeving, waar verzoekende partij persoonlijk niks aan kan doen.

Het feit dat verzoekende partij dus wel in België mag werken en ondanks het feit dat verzoekende partij niet meer schoolplichtig is - zoals verwerende partij argumenteert - is zij wel degelijk gerechtigd in België te werken en haar begonnen studies af te maken tot de maximum leeftijd van 25 jaar.

Bovenbeschreven omstandigheden vormt dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid dat rechtvaardigt waarom de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België wordt ingediend. De humanitaire aanvraag dient aan ook ontvankelijk verklaard te worden en ten gronde onderzocht te worden.

II.1.8. De verwerende partij beantwoordt dus het hoofdmotief van de verzoekende waarom zij meent dat de aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet in België kan ingediend worden ("buitengewone omstandigheden) nog steeds volledig verkeerd.

Het materiële motief van verzoekende partij — deeltijds beroepssecundair met vrijstelling arbeidskaart (of supra) wordt dus door verwerende partij weerlegd met een volstrekt verkeerd materieel motief dat niet van toepassing is.

Het juridische motief waarop de beslissing steunt is dan ook pertinent verkeerde (niet toepasselijke) wetgeving.

Het materiële juridische motief waarop de thans bestreden beslissing steunt is dan ook niet in rechte aanvaardbaar.

II.1.9. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.10. Aangezien de bestreden beslissing in determinerende mate rust op een verkeerd juridisch motief strijdt de thans bestreden beslissing met de materiële motiveringsverplichting.

Aangezien alzo een juridisch motief dat in rechte niet aanvaardbaar is gehanteerd wordt om te motiveren dat niet aan de voorwaarde van de bijzondere omstandigheden uit de eerste paragraaf van artikel 9bis Vreemdelingenwet zou voldaan zijn, strijdt de bestreden beslissing dan ook met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hierdoor is de gehele beslissing gevitieerd en dient deze vernietigd te worden.

II.1.11. Bovendien werd het zorgvuldigheidsbeginsel in de thans bestreden beslissing. Het is echter onzorgvuldig dezelfde dag dat een intrekingsbeslissing wordt betekend ook een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing te betekenen.

Op deze manier heeft de verwerende partij geen kans gegeven aan de verzoekende partij om haar humanitaire aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 27 april 2012 te actualiseren.

Daarnaast is de thans bestreden beslissing een copy-paste van de vorige negatieve beslissing, met uitzondering van één alinea.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd."

2.2. De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker is het niet eens met de motieven, met name dat zijn scholing en daarmee gepaard gaande deeltijdse tewerkstelling niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker haalt verschillende wettelijke bepalingen aan teneinde aan te tonen dat hij momenteel mag werken en zijn opleiding mag afmaken zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart, zelfs nu zijn verblijfsrecht is komen te vervallen. Hij meent gerechtigd te zijn, zijn opleiding te mogen afronden tot de leeftijd van 25 jaar.

Uit verzoekers aanvraag van 27 april 2012 blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag een duidelijk onderscheid maakte tussen de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden en de elementen die hij ten gronde aanvoerde. Onder het punt *“III. Redenen waarom de machtiging tot verblijf wordt aangevraagd: bestaan van buitengewone omstandigheden”* betoogde verzoeker het volgende aangaande zijn studies en werk:

“(…)

5. De verzoeker volgt een opleiding sanitair installateur aan het Centrum Deeltijds Onderwijs De Rotonde te Gent. (alternerend leren)

In bijlage worden de recentste schoolrapporten overgemaakt. De resultaten zijn goed tot zeer goed.

6. De verzoeker werkt deeltijds bij het OCMW Waregem. Het betreft een beroepsinlevingsovereenkomst ikv alternerend leren. De duur van de overeenkomst is gekoppeld aan de duur van de opleiding alternerende leren.

Het betreft een tewerkstelling van 22,8 uur per week.

Het bruto maandloon bedraagt 506,01 euro (36£8, 60 euro netto per maand).

Dit loon ontvangt verzoeker bovenop de maandelijkse bijdrage van de Vlaamse Overheid.”

Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“Het feit dat betrokkene sinds augustus 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is (zie vakantiejob) en deeltijds werkt bij het OCMW van Waregem ikv alternerend leren, hij een opleiding

sanitair installateur volgt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, tweede alinea van de wet van 15.12.1980.

Wat de scholing van betrokkene en de daarmee gepaardgaande deeltijdse tewerkstelling betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar het enigszins ook normaal is dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedures- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien is betrokkene niet langer schoolplichtig.”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat een opleiding en deeltijds werk eventueel een element kunnen vormen voor de gegrondheid van de aanvraag doch dat verzoeker niet aantoonde dat dit een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt. Verweerder wijst erop dat hij niet langer schoolplichtig is en dat het normaal is dat hij zijn tijd tijdens de asielprocedures nuttig invulde. Verzoeker wijst op wetgeving waaruit zou blijken dat hij, zelfs nu hij geen verblijfstitel meer heeft, wettelijk de mogelijkheid heeft om te werken en te studeren. Hij meent dat de bestreden beslissing op verkeerde juridische en materiële gronden steunt. Verzoeker geeft evenwel niet aan welke juridische grond verweerder wel diende te hanteren. Verweerder onderzocht of verzoekers scholing en deeltijds werk een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is ook op deze rechtsgrond dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende zodat verweerder zich geenszins baseerde op een verkeerde rechtsgrond. Verzoeker kan niet worden gevolgd indien hij zou bedoelen dat het KB van 9 juni 1999, houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en artikel 39 van het decreet van juli 2008 betreffende het stelsel van leren en werken in de Vlaamse gemeenschap, de juridische grond zouden moeten vormen voor de bestreden beslissing. Verzoeker toont met deze wetgeving hoogstens aan dat hij de mogelijkheid heeft om te studeren en zonder arbeidskaart te werken in dit specifieke stelsel, doch nergens uit deze wetgeving blijkt dat het feit dat men schoolloopt en werkt in dit stelsel het ook bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker weerlegt hiermee ook geenszins het motief dat hij niet langer leerplichtig is.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat een opleiding en deeltijds werken op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaken die verzoeker verhinderen zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Tevens meent verzoeker dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden, nu de bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als de dag dat de eerste beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, werd ingetrokken. Hij meent dat door deze werkwijze hem de kans werd ontnomen zijn aanvraag van 27 april 2012 te actualiseren. Tevens wijst hij erop dat de nieuwe beslissing een “copy-paste” betreft, waaraan slechts één alinea werd toegevoegd.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont met het argument dat verweerder op dezelfde dag van de intrekking een nieuwe beslissing nam, niet aan dat de beslissing niet op correcte feiten zou zijn gestoeld. Verzoeker geeft aan dat hij zijn aanvraag niet kon actualiseren, doch geeft geenszins aan welke stukken hij zou hebben neergelegd in het geval hij hier wel de kans toe zou hebben gehad. Het loutere feit dat de nieuwe beslissing in grote mate gelijk is aan de beslissing die werd ingetrokken, toont evenmin aan dat de nieuwe beslissing op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft zelf aan dat er een zin werd toegevoegd. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze besliste een deel van de oorspronkelijke beslissing te hernemen. Verzoeker toont niet aan met welke elementen die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN